

være i høj Grad bekvemt og nyttigt, om der tilveiebringes en saadan administrativ Tidende, hvori Regjeringen, naar der er en Minister, der tager sig lidt af Sagerne, virkelig med stor Nytte vil kunne samle Mangfoldigt af det Stof, som nu efterhaanden spreder sig, og som det ikke er saa let at faae Rede paa, naar det ikke fra Centrum, om jeg saa maa sige, bringes i en nogenlunde overffuelig Orden. Det behøver ikke absolut at gaae efter Dagene; om det ene kommer lidt tidligere eller lidt sildigere, gjør mindre til Sagen, naar man blot ved Aarets Udløb har et hensigtsmæssigt og ordentligt Register. Men al den Nytte, som herved vilde kunde opnaaes, troer jeg rigtignok paa en sorgelig Maade vilde gaae tilgrunde, hvis en saadan Tidende skulde optage Alt, hvad der kaldes retslige Avertissementer, og alt det Andet, som er omalt af det ærede Mindretal i Forslaget under Nr. 3. Jeg skal ikke i Diebliffet indlade mig paa, om der er nogen tilstrækkelig Grund til at paalægge Regjeringen at være den, som udgiver alle disse forffjellige Beskjendtgjørelser. Jeg for mit Bedkommende anseer det uægtelig for at være en tvivlsom Sag, og er snarere tilbøielig til at troe, at, hvad enten der kan vindes et oekonomisk Udbytte af denne Sags Ordning eller ikke, bør det hellere skee i en anden Form end derved, at Regjeringen gennem en af sine egne Bestillings- eller Embedsmænd forestod hele denne Publications-maffine; men iøvrigt er dette et Forhold, om hvilket jeg finder det rigtigere, om den høitærede Minister vil udtale sig derom. Fra vort Forslags Standpunkt kunne vi altsaa ikke Andet end bede det høie Thing og ligeledes det ærede Mindretal og det ærede Medlem, som har understøttet hans Forslag, at betænke, om man ikke gjør Synd ved at fæste disse to Ting sammen. Det ene Hensyn, at faae saa meget Stof, at denne Tidende kan komme regelmæssigt ud, kan jo dog ikke være afgjørende. Der er jo slet ingen Nødvendighed for, at Ministerialtidenden skal være stor og tyk, naar den kommer ud. Det kan gjerne være et lille enkelt Blad, naar det gjælder Noget, som hæfter. Det behøver heller ikke at gaae saa regelmæssigt og saa formelt til,

at Tidenden ikke tør vise sig undtagen netop een Dag om Ugen; den kan komme, saa ofte som det skal være, naar det blot er hensigtsmæssigt, naar den blot faaer Lov at være nogenlunde reen, og, naar man blot ikke vil belemre den med hele det forffærdelige Apparat, der er saa rædsomt for Enhver, som ikke ligefrem er nødsaget til at gennemgaae det paa Grund af Forretningspligter. Det er en Sammenblanding af forffjellige Former, der saaledes bringes ind i denne Tidende, og det forekommer mig ligeledes at være en Sammenblanding af forffjellige Former, i selve denne Lov. Er det virkelig saa klart og givet, at det er rettest at omdanne hele dette retslige Avertissements-system, nuvel, egner dette sig da ikke mere til en særlig Behandling end til at hæftes sammen med nærværende Lovforslag, saameget mere som det, saavidt jeg kan see, i en meget væsentlig Grad vilde tilintgjøre den Nytte, som kunde opnaaes ved Udvildelsen af Lovens oprindelige Plan om en Lovtidende til en Ministerialtidende? Udffillige af de Bemærkninger, som det ærede Mindretal har fremhævet, ere til Støtte for en Ministerial- eller Statstidende af det Indhold og Omfang, hvorom Alle ere enige, saaledes blandt Andet den Uttring, at det er hensigtsmæssigt for Regjeringen at have et saadant, om jeg maa sige, fredet Sted, hvor det kan fremsætte saadanne Udtalelser, som han nævnte. Jeg troer nu ikke, at der meget hyppigt vil være Anledning for Regjeringen til ligefrem at blande sig, om jeg saa maa sige, i den daglige Diskussion; men dette staaer jo i ethvert Fald fuldkommen aabent. Det er imidlertid ikke dette, hvorpaa man nærmest har tænkt i den foreslaaede § 6. Denne Paragraph er affattet saa rummeligt som vel ønskeligt, idet det hedder: „Ministerialtidenden kan iøvrigt optage, efter vedkommende Ministeriums nærmere Bestemmelse, saadanne Dplysninger og Meddelelser, hvis Offentliggjørelse findes hensigtsmæssig“. Jeg kan nu være meget enig med det ærede Medlem i, at der er en betydelig Deel af det, der udgaaer fra Ministerierne, som nu kommer for seent til almindelig Kundskab; men det har ikke det Mindste at gjøre med Spørgsmaalet om, at Ministe-